

Đánbà

TUAN BAO XUAT BAN NGAY THU SAU

NAM THU 6 = SO 257 = RA NGAY 1er SEPTEMBRE 1944

Ton - Soan và Tri - Su 76, Rue A. Viéto, Hanoï Tél 479

MOI SO hàng 4.50
số tháng 3.00
đợt năm 15.00
0\$35 CHINH - PHU
GẤP ĐÔI

HU - TỬ VÀ NGÂN
CHIEU XIN GỬI VỀ
La DIRECTRICE du
TUAN BAO
BAN - BA
76 Viéto - Hano

DEPT. LEGAL
ENREGISTRE

N° 2323

xem trong
sổ này :

Cái bồn phẳng
cần kíp của cha
mẹ trong lúc này
T. B. Đ. B.

THƠ
Thời hoa sen cũ
của PÁ KHANG

Xã-hội Việt-nam
phê bình của MỘNG SƠN

(Truyện ngắn)
ÁNH SÁNG
của NGUYỄN LUY-DIÊN

TPẢ LỜI TẾP
CHUYỆN BIENC
THƯ - TÍN

CÁI BỒN PHẪY CẦN KÍP CỦA CHA MẸ TRONG LÚC NÀY

CHIẾN - TRANH có giải-phóng cho loài người hay không, không biết. Song mỗi khi có chiến tranh thì trí não loài người lại bị khủng-hoảng rất tệ hại. Thần kinh bị kích thích lay chuyển vì những sự tàn phá, giết chóc, cuộc sống đang có trật tự bỗng bị xáo lộn gờm ghê. Người ta đâm ra hoài nghi, vong mạng, thấy cái sống chết của con người bất trắc, vô giá trị, vội vàng chơi thực thân cho bỏ. Một hạng khác bi-quan chán nản quá, nguyên rủa tất cả, cả sự sống, không còn tin tưởng gì.

Cơn khủng hoảng tinh-thần không phải chỉ có trong lúc đang chiến-tranh. Chiến-tranh xong rồi, theo kinh-nghiệm của các người quan-sát giáo-dục đã thấu lượm được trong cuộc đại chiến lần trước, thì tinh-thần người ta còn bị khủng-hoảng mãi như thế trong một thời gian có khi hết cả cái thế hệ từng chứng kiến cuộc chiến-tranh nữa.

Tuy không phải chịu đựng những thảm-hại ghê-gớm của chiến-tranh như các nước khác, nhưng những trận ném bom trên giải đất Đông-Dương của chúng ta, những tai nạn nhà đổ, người chết, những cuộc chạy tị tịnh này đến nơi khác, gần ấy biến-cố, đủ làm cho chúng ta có đủ mọi nỗi khủng-hoảng tinh-thần của các nước đang dự chiến,

(Xem tiếp trang 3)

Trong sổ này : « Cuộc thi Tâm - Lý »

CUỘC THI TÂM-LÝ

Tiếng gọi rằng một cuộc thi Tâm-lý song trong cái vấn-đề mà chúng tôi sắp nhờ các bạn giải quyết dùm đây có bao-hàm cả những quan-niệm về giáo-dục, về sự lập-thân của người đàn bà và hơn nữa, vấn-đề có một tính-cách rất đương thời.

Hẳn các bạn biết đấy chứ, sự thương mại của nước ta mấy năm nay thịnh-dạt vô cùng. « Đi buôn » : đó là

ước muốn của hầu hết mọi người. Và trong số những người ấy không phải chỉ có phe đàn ông mà bạn đàn bà đã có chồng con, cũng có. Vô số các thiếu-nữ trách-nhiệm chưa đến mình, nhưng tính ưa hoạt động, thích tự-lập và cộng thêm cả trí sớm ham làm giàu, cũng lẫn mình vào thương trường với một sự dấn-dang, tháo-vát khiến ta phải phục-thâm Cô Duyên dưới đây cũng vào số thiếu-nữ đó.

Tháng này ở Saigon, tháng sau ở Hanoi, nay ở Nam - định mai ra Hải-phòng, sức hoạt-động của cô không biết mỏi. Mẹ cô thấy thế lấy làm lo ngại, dù tin con gái chín-dinh, song con gái một thân một mình đi xa buôn bán, bà sợ cho miệng thể dễ dặt dẽ, dèm pha, có hại cho danh-giá của con bà. Ý bà chỉ muốn cô

Duyên thành gia-thất, vì theo bà, người đàn bà không cần lập nghiệp, làm giàu, làm có làm gì, chỉ cần một tấm chồng...

Song cô Duyên nghĩ khác, bước vào vòng gic thất là bước vào vòng kiếm-chế, có chồng, có con, cô không thể đi đây, đi đó, đạt được cái chí kinh doanh của cô được. « Thế nào rồi tôi cũng lấy chồng, song hãy đợi cho tôi

ngủ buồn buồn để lấy chồng, con chỉ muốn làm giàu không thiết đến đường chồng con vội.

Muốn thấu đáo hơn sự xich mich giữa hai mẹ con cô, gì bằng các bạn hãy đọc lá thư của cô Duyên phản-trần với các bạn dưới đây và các bạn khuyên cô nên theo con đường nào ?

ĐỪNG THƯ CỦA CÔ DUYÊN.

THỀ - LỆ

- 1.) Bài thi không được quá 6 trang giấy học trò viết một mặt.
- 2.) Hạn nộp bài đến 1er Octobre 1944.
- 3.) Ngoài bao thư nhớ đề : « DỰ CUỘC THI TÂM-LÝ BẢO ĐÀN-BÀ ».

GIẢI THƯỞNG

Giải nhất : Một chiếc hộp bằng sơn vẽ của Họa-sĩ Nguyễn Gia-Trí trưng bày tại phòng Thông-Tin Hanoi giao nợ, (hộp này cô Duyên mua riêng tặng bạn nào được giải nhất) 1 lọ eau de cologne MAMIE. 1 pot crème Tsar, 1 lọ thuốc đánh móng tay, và 1 năm báo. Tất cả đáng giá 200\$.

Giải nhì : Một lọ lait d'amande, 1 lọ lait de comcombre, 1 pot crème MARLENE và một năm báo.

Giải ba : Một lọ thuốc đánh móng tay, 1 hộp phấn thương hạng, và 1 năm báo. Từ giải 4 đến giải 10 mỗi giải 1 năm báo.

T. B. D. B.

gây được một sự nghiệp thương-mại đã » — Ta nên nhớ cô Duyên năm nay đã 24 tuổi, cái tuổi theo bà mẹ cô là đã muộn để lấy chồng—Và tất cả sự bất đồng ý kiến, xich mich, của hai mẹ con là do đây mà ra. Mẹ muốn con

Thưa Bạn,

« Nhà tôi xưa nay vẫn có nghề buôn tơ lụa và mẹ tôi bây giờ vẫn kể nghiệp ông cha, giữ một cửa hiệu có lẽ lâu năm nhất trong phố. Song mẹ tôi cũng giữ luôn cả lẽ thói cổ xưa, nghĩa là mẹ tôi không bao giờ rời khỏi cửa hiệu, cứ ngồi một chỗ mà buôn, ai mua, ai bán, thì đến. Khi xưa còn bé, tôi không biết lối buôn ngồi một chỗ như thế lợi hại thế nào song lớn lên tôi nhận thấy tuy cửa hàng của mẹ tôi vẫn thịnh vượng đấy, nhưng nếu mẹ tôi sức vóc buôn bán rộng ra, đi đây,

đi đó, tìm thêm mỗi mua mỗi bán thì cửa hàng của mẹ tôi còn rù phũ gấp trăm gấp nghìn. Tôi đem ý kiến đó ngỏ đề mẹ tôi biết, mẹ tôi đáp :

(Xem tiếp trang 4)

Tâm trí chúng ta không bền vững thì đành chịu vậy. Sự tai hại là chúng ta không tránh được cho con trẻ những sự khủng hoảng mà tình thần chúng ta đang là nạn nhân, mà chúng ta lại còn làm cho càng trở nên độ nạn nhân thứ hai cái tình thần khủng hoảng của chúng ta nữa. Nay uhé, tình thế gây nên, các trường học phải thiên khỏi các thành phố con bạn vì xa không theo học được nữa. Đó là vận bất đặc di. Nhưng bạn lại bỏ bỏ nói trước mặt con, với khách:

— Trời đất này học hành làm quái gì?

Dù thêm-tâm có chán nản mà nghĩ thế cũng không nên nói ra. Đưa bé vào sự học, ý vào câu nói đó, càng aho sự học là không cần, tha hồ buông rộng thả dài. Không học tức là lêu lổng. Tâm-trí cha mẹ còn mãi băng khuâng lo lắng về những biên cô của chiến-tranh, chả thiết gì giấy con cái cả:

— Thôi mặc chúng nó, biết giấy theo ngà nào...

Từ ngày Đông-dương nếm mùi bom đạn đến nay thì vô số gia-đình tự ý để con trẻ lăm vào cánh thất học và thất giáo như thế. Biểu hiện tỏ ra cả từ sự ăn mặc cầu thả bán thiu của con trẻ mà bỏ mẹ chúng nói tắc-trách:

— Cho mặc để chạy loạn ấy mà, lăm lủ càng dễ.

Thực ra thì tình thế chưa đến nỗi làm cho chúng phải chịu cảnh lăm lủ ấy và tình thế chả bao giờ gây nên sự thất học và thất giáo của con trẻ cả. Hãy trông các

CÁI BÒN - PHẬN CẦN KÍP CỦA CHA ME TRONG LÚC NÀY

(Tiếp theo trang nhứt)

nước như Anh, Pháp, Đức hầu hết chỗ nào cũng là bãi chiến trường mà người ta vẫn tiếp tục được sự giáo dục con trẻ, hướng chỉ nước mình, nhà nhà vào ưg dụng ăn và ngủ! Thực ra chỉ tại tâm trí người lớn uơu hèn quá, dễ bị trôi xuôi theo biên cô, không biết phản động lại.

Chúng ta đã uơu hèn để cho hoàn cảnh biên cô chi phối, mà chúng ta không ước lượng được sự uơu hèn của chúng ta sẽ gây hại cho con trẻ biết là chừng nào! Chúng ta không có cái lý gì để sao nhãng dù trong một khoảnh khắc sự học và sự giáo-dục của con trẻ cả. Cho về quê lánh nạn ư? Việc thứ nhất

của người làm cha mẹ sau học yên ư là phải tìm chỗ học cho con. Đừng ngại rằng trường quê đây chẳng ra gì, hơn nữa đừng ngại học trở quê làm lủ, bán thiu, ngộ nghịch, con mình ở thành thị nên nề quen, sẽ bị sự động dụng nọ làm hư hỏng. Sự phân biệt quý tiện, rẻ rúng đó không nên. Trường nào cũng giấy chữ, trường nào cũng có kỷ luật được ưg theo chặt chẽ hơn.

Điều phiền chỉ là phần nhiều trường ở thôn quê chỉ giấy bạc tiểu học, dưới trình độ của con mình, ngại gì các bà mẹ không cho con lên trường huyện, trường phủ. Đi bộ ba bốn cây số mới đến trường, cơm năm mười vừng mang theo, con cái càng được biết cái khổ công của sự học chớ sao! Không có trường thuận tiện thì phải nghĩ cách mượn thầy về nhà giảng. Có tốn kém, nên vui lòng. Tiêu vào việc học của con không bao giờ là lăm một sự xa xỉ cả. Tuy nhiên nhiều gia-đình lánh nạn thiên thôn, có cách học tiện, mà phải cho trẻ nghỉ. Khi đó bà mẹ hãy gắng công dạy dỗ cho con ôn bài vở lại. Học ôn ấy cũng là học thêm, học tiến lên vậy!

Đừng nói những câu tầm thường:

— Biết học gì bây giờ để cái học sau này khỏi thành vô dụng?

Không có cái học nào, bằng thứ chữ nào, lại có thể thành vô dụng được cả. Chỉ vô dụng với hạng cho sự học một mục đích duy nhất là kiếm cơm và tiền thân mà thôi.

(Còn nữa) T. B. Đ. B.

Quê-Lâm

N° 6, Rue de la Lague
PHỐ CHÁ CÁ) HANOI

Là một hiệu giày phụ nữ được nhiều ưa nhiệm của quý bà, quý cô, vì kiểu đẹp và tốt nhất không đâu sánh kịp.

Bản hiệu mới chế ra nhiều kiểu Sandales mùa nực để đi xe đạp rất bền và nhẹ giá tính 0000 phải chăng 000

CUỘC THI TÂM-LÝ

(Tiếp theo trang 2)

— Mẹ cũng biết đi ra ngoài, rộng đường buôn bán thì lợi hơn, nhưng mẹ còn việc của việc nhà một đàn em bé nếu mẹ luôn luôn vắng nhà thì ai là người trông nom cửa hàng và các em.

Nghe mẹ tôi nói thế, tôi chỉ muốn mau mau tốt nghiệp thi ra để về nhà đỡ đần mẹ tôi khước trương thêm sự buôn bán vì khi mẹ con tôi bàn về câu chuyện này thì tôi còn đang lòng học ban sự phạm.

Tốt-nghiệp rồi, tôi về nhà, tự nguyện làm người coi hàng và trông nom đầy đủ các em để mẹ tôi rảnh rang buôn bán. Song mẹ tôi đáp:

— Mẹ bây giờ có tuổi rồi lại không thạo những lối buôn bán mảnh khảnh thời nay. Thôi con ạ, trời cho lộc chừng nào thì nhận chừng này chớ cứ làm gì cho nhọc thân rồi lại say vậy thì khôn!

Nghe mẹ tôi đáp tôi bực mình lắm. Mấy khi có cơ hội vậy cũng làm giàu làm có như cơ hội này, mẹ tôi bỏ qua, thật uổng. Nhà khá giả, đồ xong, tôi không cần phải đi làm và làm gì cho bằng đi buôn, sẵn cửa hàng của mẹ tôi, tôi trông nom và theo các bà mẹ cô thích gầy vốn cho con gái, mẹ tôi cho tôi một số tiền buôn riêng.

Chẳng chịu ngồi một chỗ như mẹ tôi, tôi đi vào chợ Hà-dông, chợ Giầu, rồi từ chỗ buôn lụa buôn sồi tôi sang nghề buôn tơ. Bật thiệp, lanh lẹ, tinh ý, chẳng bao lâu tôi đã vượt cả địa hạt tơ lụa là cái nghề buôn cổ truyền của nhà tôi mà buôn tất cả mọi thứ hàng, gập gì buôn nấy, và buôn gì cũng lãi. Đến nỗi mẹ tôi phải khen ngợi: « Mày buôn có mắg năm mà lờ lãi bằng tao buôn cả một đời người ». Tôi cũng chẳng dám gì hơn mẹ tôi có điều vừa gặp thời thế, tôi lại biết lợi dụng, bạo buôn, bạo bán. Có chí làm quan, có gan làm giàu là thế. Nghe đâu có mỗi hàng, dù xa xôi cách trở, tôi cũng đến tận nơi.

Vào Nam ra Bắc, đi Hải-phòng, về Nam-dịnh, công cuộc buôn bán của tôi hoạt động vô cùng. Chính điều đó làm cho mẹ tôi không được bằng lòng. Óc còn giữ những lẽ thói cổ, mẹ tôi cho sự con gái đi xa nhà là một điều không nên. Một hai muốn tôi thôi hẳn đừng sọc vác buôn bán nơi xa nữa cứ ngồi nhp

mà buôn. « Bỏ lải thì làm gì, người con gái chỉ cốt giữ vẹn tiếng tăm, không để cho ai nói động đến mình ». Mẹ tôi cũng biết tôi rất chính đĩnh, giờ thốt ra câu đó lắt đã có miệng đồng dài nào thêu dệt điều không hay cho tôi. Nhưng mình tự biết mình là đủ phải không bạn? Huống chi trong việc buôn bán tất phải giao thiệp với phe nam giới, người nông nổi họ dễ ngờ, sợ gì! Con gái cấm cung trong nhà kia cũng bị người ta gieo tai gieo tiếng nữa là? Mình vì muốn giữ ý một điều nhỏ để thiệp mỗi lợi lớn chớ hóa ngược lắm ư! Ấy chính vì nghĩ thế mà tôi vẫn chưa chiều lòng được mẹ tôi. Saigon tôi còn vài mỗi hàng giờ giăng, Hải-phòng còn một l hàng. Tôi còn phải đi nữa.

Chuyện ấy giữa hai mẹ con tôi chưa xong, nay lại tiếp

Aó nức

QUÝ BÀ VÀ CÔ
chưa may được
cái nào vừa ý

XIN LẠI HIỆU MAY

Lê-Tâm

30, AD ROUSSEAU, 30
= (PHỐ LỘ ĐỨC) HÀ NỘI =

Sẽ được như ý.

QUÝ BÀ! QUÝ CÔ! MUỐN CÓ

Giày tốt, đẹp
bền và dễ đi,
không đau sánh kịp
xin mời lại hiệu:

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bó, 36

HÀ NỘI

SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

đến một chuyện can hệ nữa là mẹ tôi muốn gả chồng cho tôi. Người hỏi tôi này có đủ điều kiện để tôi bằng lòng, song ý tôi muốn hãy khoan vài năm nữa. Tôi thấy trong lòng tôi còn có cái ham bay nhảy làm giàu làm có. Nếu lấy chồng—chồng tôi là một công chức sinh trưởng trong một gia đình nền nếp—tất là phải từ già cuộc đời hoạt động, có buồn thì cũng chỉ ngồi một chỗ mà buồn, chả có thể nay đây mai đó được! Cuộc đời thu hẹp buồn tẻ quá... Tôi đã biện bạch với mẹ tôi song mẹ tôi cứ khăng khăng một hai nài ép, mẹ tôi nói: «Người đàn bà không cần phải làm giàu làm có làm gì. Cốt được một người chồng tốt ấy là được mọi hạnh phúc ở đời»—Bà mẹ tôi đọc thêm. «chấn loạn gối phượng không chồng cũng hư». Thế có khổ không, tại làm sao người ta lại cứ bắt người đàn bà dồn cả mục đích một đời, cứu cánh một đời vào vào sự lấy chồng, làm như đàn bà ngoài việc lấy chồng ra, không còn việc gì khác nữa... Tại sao đàn ông có thể vượt được tình thế nhĩ đề như lập công lập nghiệp còn đàn bà có muốn làm thế thì người này ngăn, người kia cản?

Tôi đang bị mẹ tôi thúc bách, khó nghĩ quá bạn hãy vì tôi tron một con đường... Nghe mẹ hay theo chỉ hướng của mình».

Các bạn đã đọc xong lá thư của cô Duyên vậy xin các bạn theo lời yêu cầu của cô, chỉ cho cô một con đường nên theo.

T. B. Đ. B.

THỜI HOA SEN CŨ

Tặng nàng, người cuối mùa sen
TUYẾT NGUYỆT

Mong manh giới nắng vàng,
Khói dăng, trời trăm - hương.
Trẻ - trắng chiều dương - liễu,
— Thời xưa : lòng vãn vương...
Bâng khuâng gió soái dặm trường,
« Mùa hoa sen cũ », giọt sương lạnh lùng..

Mọi đầu tóc bông,
Ngón tay thấp bát.
..Chiều dăng nhạt hồng,
Thuyền lan một lá thông - dong.
Cánh chèo gửi ướp vào lòng hoa sen.
...Bình minh áo - huyên,
Nhật chèo trong sen.
Lượn sương đọng lá,
Mây nước thân - tiên :
Khói dãi rồn âm chèo chuyên,
Ngâm câu thơ cổ, hương lên ngợp trời...

Mùa xưa đâu rồi ?
Mùa xưa đâu rồi ?
Đêm nao phung lụa, bốn giới giăng xanh !
Mây trời sợi lạnh,
Mùi sen lênh đênh.
Có cô thôn - nữ nghiêng mình,
Hát lên một khúc tự - tình êm - êm..
...Môi hồng cần chi,
Hạt na răng huyên.
Nắng say một sớm mai hiền,
Áo ba, nón thúng sang bên lĩa làng.
Thôi mùa sen cũ,
Nắng hè chang chang.
Bâng khuâng thấy mất một nàng.. ngày xưa

Còn vang,
Đôi hôn oan khổ.
Cay men rượu phẩm,
Đôi hôn nguyện chèo cùng làm hoa sen.
Tịnh Đề liên, Tịnh Đề liên,
Bạch cốt bát mai hoàng nương thỏ,
Thanh hồn trường đoản bách ba thiên.

Thôi rồi ! Mùa sen,
Thôi rồi, thời cũ, mùa sen...
Giờ : hoa quân - từ thốt lên giọng sáu...

Cuối mùa sen năm Thân.
HÀ - KHANG (Ninh - Bình)

LÀU nay chỉ thấy ông Đào duy Anh là có một phương pháp viết sử mới, đáng cho ta chú ý. Còn phần nhiều ta chỉ vấp phải những sử - gia, lã- thán, trâm-trẻ, mơ-hồ đã tiêu- phí thì-giờ vào bao nhiêu công- cuộc tìm - tòi những tâm bìa tàn, những năm xương khô, những sách có vấn không hồn, sáo hủ từ maồn đời còn lại, để sông trong cái chết và để công - hiến người đời những vật chết đã thời-tha.

Sự thiếu - thốn một phương- pháp viết sử mới làm cho tôi suy-nghĩ nhiều. Ta có thể nào áp-ủ những cái chết và để cho linh - hồn ta được một mẫu tang ? Vậy mà một số đông sử-gia đã lăm - dụng tâm lòng tha-thứ của ta, thật sô gai cho quá - khừ rồi tí - tẽ kẻ - lẻ, rất thâm-thiết bên tai ta.

Thứ hỏi họ vin vào lẽ chính- đáng gì mà đóng cái tân bi- hải - kịch ấy mãi ? Không ! Chúng ta không có quyền dễ tính quá ! Cái nghiên-cứu chết không thể được công-nhận và nên chết đi để nhường bước cho cái nghiên - cứu sống. Ngày nay ta có cần là chỉ cần biết cái sống mệnh-mông và phiên - phước trước ta, bên ta và sau ta. Ta sống, sao ta lại bước tới cái chết lên và gọi cho mọi người một ý- niệm buồn rầu về cái chết khi mừi họ và buộc họ phải leo-tếp theo sau quan-tài của đi - vãng. Vậy ta chỉ nên để ý tới cái lịch-sử sống, cái lịch- sử thực, cái lịch sử tìm thấy ngay trong cái sống còn hay trong cái sống mãnh - liệt của loài người ở mọi giòng và mọi lớp trong xã-hội.

Tôi băn khoăn về cái sống của tôi và của muôn loài trong lịch-sử, trong xã-hội nên hằng

ĐÀN BÀ ĐỌC SÁCH

XÃ-HỘI VIỆT-NAM

Bà MỘNG - SƠN viết.

ngày tôi vẫn nóng lòng mong- đợi những sử - gia ở thế - hệ mới. Trong lớp người đã bắt đầu nghiên-cứu và viết về cái sống của xã - hội loài người trong các giai - đoạn lịch - sử, ta có thể thấy những tác-phẩm của các ông Nguyễn Bách Khoa, Lương đức Thiệp v.. v.

Hôm nay tôi hãy nói tới xã hội Việt-Nam của ông L. Đ. T. Sich này đã làm cho tôi đặc- biệt chú-ý và tác-giả đã dụng- công biên-chép, dò nguồn, tìm hiểu rõ mọi cuộc biến - thiên, đưa được ít nhiều triển - vọng lịch-sử cho tương-lai, nghiên- cứu rất cẩn - thận, khám - phá được nhiều điều mới - lạ mà trước ông chưa ai tìm thấy.

Đứng vào địa vị khách-quan và bãng vào phương - pháp khoa - học ; ông Thiệp đã cố gắng để trở nên một nhà nghiên - cứu sáng - suốt. Đã đáp theo những định-thức của khoa-học cho nên ông cứ ung- dung bước vào cánh - giới của lịch - sử để bày - tỏ một cách rất văn-tắt những đặc-tính cốt yếu của dân-tộc Việt-Nam.

Bổn-ý của ông là muốn giúp cho những ai có óc thông-quan (xem trộm, xét trợn) tất cả cuộc tiến-hóa của dân-tộc suốt qua mấy nghìn năm lịch-sử để dò xét cái quá - trình phát - triển biến-chứng sau này của nó.

Ý - nguyện ấy khá cao, liệu ông Thiệp có đạt được không ? Muốn trả lời câu hỏi này ta phải đọc kỹ xã-hội Việt-Nam.

Nói chắc có thể được hầu như quá-lãng, nhưng tin rằng gần có thể được là một câu ta khá- dĩ dễ vào tai, sau khi ta đọc ông Thiệp.

Suốt 426 trang, ở phần thứ nhất, ông Thiệp đã cho ta thấy qua về gòe - tích dân - tộc Việt-Nam, hồi sơ-thủy của xã- hội Việt-Nam, sinh-hoạt chính- trị về hồi sơ thủy, của xã - hội Việt - Nam kết quả cuộc Bắc- thuộc trong xã hội Việt - Nam, chế-độ quân - chủ của xã - hội Việt - Nam, những cuộc cách- mạng quốc - gia, cách - mạng dân - tộc của Việt - Nam tính- cách chế - độ quân - chủ Việt- Nam, tính-cách đẳng-cấp trong xã - hội Việt - Nam, và ở phần thứ hai, ông lại cho ta thấy qua về kinh - tế sinh - hoạt của xã - hội Việt - Nam, chính - trị và xã - hội tổ - chức của xã- hội Việt-Nam, xã-hội sinh-hoạt của xã-hội Việt-Nam, trí-thức sinh-hoạt của xã-hội Việt-Nam rồi ông kết-luận và đưa ra cái đặc tính của dân-tộc Việt-Nam qua một giai - đoạn mới của lịch - sử.

Tựu chung ông đã đưa ra một quan niệm mới về lịch sử. Theo quan - niệm ấy, lịch - sử không thể rời đời sống kinh-tế và chính - trị của xã-hội. Lịch- sử và xã-hội, hay nói một cách khác, lịch sử với đời sống kinh- tế và chính-trị của xã-hội phải có tương - quan mật - thiết với nhau. Vậy muốn xét một sự-

(Xem tiếp trang 8)

ÁNH SÁNG...

NGUYỄN-DUY-DIỄN

(TIẾP THEO VÀ HẾT)

Lan đã trở về Hà Nội được được mấy hôm nay. Trong thâm tâm nàng còn muốn ở lại ít ngày, nhưng trông thư gửi cho nàng nói, mẹ nàng bị một cơn không tri hoãn được nữa.

Từ hôm Lan đi, Trường lại sống lại những ngày buồn rầu cũ. Luôn luôn chàng khắc khoải nhớ Lan và tưởng tượng nàng như một tia Ánh Sáng rực rỡ vừa vụt tắt ở đời chàng.

Phân cụ Cừ cũng buồn vì nhớ cháu nên cả ngày không mấy khi nói chuyện chỉ nằm dựa võng nhai trầu, vì thế căn nhà càng trở nên rộng rãi vắng vẻ thêm.

Trường vẫn đi dạy học nhưng lòng chán nản vô cùng luôn luôn trong trí chàng nổi dậy cái ý định xin nghỉ hẳn chức giáo viên quen, để tiện đi xây dựng một cuộc sống mới ở đâu đó và những lúc đó tiếng Lan đêm nào lại vang lên: « Anh sống ở đây rồi cũng đến mai một đi thôi » Ừ tại sao mình cứ tự làm khổ thân mình mãi, luẩn quẩn ở cái xóm làng nhỏ hẹp tồi tàn này, nào có vui thú nổi gì? Một hôm Trường nhận được thư của Lan gửi tới, run run cầm xé ra đọc.

Anh TRƯỜNG

« Em đưa tin anh hay là em đã về đến Hà Nội bình yên, lúc ra đi không hiểu sao em

« rưng rưng muốn khóc, vì thế em tìm cách cô lách mặt anh không gặp anh vì em sợ làm anh buồn.

« Em đã thưa chuyện với thầy em, thầy em cũng thích làm và vui lòng giúp anh một chỗ làm khá giả ở trong sở. Chỗ người nhà với nhau xin anh đừng nghĩ ngợi gì hết cả.

« Khi nào lên nhớ đánh giấy thép trước, em sẽ xin ra ga đón anh.

LAN

Trường đọc xong, chàng thấy cuộc đời trước mắt rực rỡ lạ thường. Luôn luôn cái Ánh sáng của thị thành trong đó có tháp chuông hình ảnh của Lan tỏa ra trước mắt để mời gọi quỳên rũ.

Một buổi sáng dậy, sau khi suy nghĩ mung lung suốt đêm, Trường không còn lưỡng lự gì nữa, chàng nghĩ hẳn buổi sáng ở nhà lấy giấy cầm cụ viết đơn xin nghỉ hẳn chức giáo viên, và thấy lòng vui vẻ thanh thoi. Buổi chiều hôm ấy, Trường bước tới đình thì giờ học đã muộn, đám trẻ nhỏ đã tề tựu đông đủ. Trường lên bàn ngồi rồi gọi lần lượt lên khảo bài, — gọi đến hơn mười đứa mà vèn vèn chỉ được 2, 3 đứa thuộc. Máu nóng bốc lên bừng bừng chàng bắt những đứa lười ra quỳ rồi dần từng tiếng chàng gọi:

— Căn! lên đọc bài.

Cả lớp im phăng phắc — Thăng Căn e dè bước lên. Cái mặt ngơ nghe, điệu bộ khúm núm, và quần áo thì hơi hám bẩn thỉu, Trường đã bực lại bực thêm.

— Đọc văn C.h.a. (Chà)

— Cha, chà, ch... rồi nó đứng im...

Không nhịn được nữa, chàng nhảy bổ xuống như con thú dữ, trút tất cả nỗi phẫn uất hiện hình thành những roi đòn, túi bụi, những cái tát nảy đom đóm. Tất cả người nó run rẩy, sợ quá đến nỗi nó không còn dám khóc nữa.

Trường đánh chán tay rồi hăm hăm lại chỗ ngồi không thêm nói thêm nữa lời, chàng ngồi ôm đầu, uất ức.

Nửa giờ sau, phút nóng này, tức bực qua rồi, Trường mới thấy tội nghiệp thằng Căn. Đến lúc này chàng mới nhận ra rằng, không phải vì tại nó không thuộc bài mà chàng hành hạ nó, chính là bởi cái bộ mặt, cái dáng điệu, và những cái vô hình bám vào người nó khác nữa. Nhưng cái lỗi không phải do thằng Căn mà là do ở cách dạy dỗ ở cái cuộc sống hư bại mệnh mệnh vấy bọc mà trọn đời nó không bao giờ thoát khỏi.

Trường ngồi nghĩ ngợi quán quan về cái đời sống đáng thương của đám dân nghèo cho đến khi gần chót giờ học, chàng đưa mắt nhìn thằng Căn đương phải quỳ, cặp mắt đỏ lòe, cho đến những trẻ trước mặt đứa nào cũng dấn dấn, bẩn thỉu, Lan man, chàng thấy hiện ra trước mắt cái gia đình bác xã ích với người vợ ốm yếu và đứa bé đau mắt bỏ lê la dưới chân chàng độ

(Xem tiếp trang sau)

XÃ-HỘI VIỆT-NAM

(Tiếp theo trang 6)

kiến lịch - sử nào thì nhà học giả phải nghiên-cứu cái cơ-sở xã-hội của sự-liên lịch sử ấy. Vì lịch-sử chỉ là sự biến-cách của xã-hội mà cuộc sinh - hoạt của loài người chỉ là một cuộc sinh - hoạt có biên - động, có phát - triển và có tiền - bộ. Xét cơ - sở xã - hội (câu tạo kinh-tê hay quan hệ kinh-tê) nhà học - giả có thể lý-giải lịch - sử một cách hợp với phương-pháp khoa - học được. Vì phân tãg của xã - hội mà tiền - đỏi thì phân dựng của xã-hội (tôn-giáo, luân - lý, triết - học, nghệ - thuật, pháp - luật, chính - trị.....) cũng phải biên - đỏi theo. Nhà học-giả nào làm trái lại tức là chỉ nghiên - cứu về ý-thức của loài người (các hình-thái của quan-niệm) và tuyệt nhiên không theo kinh - tê mà cắt nghĩa các sự-kiện lịch-sử, ắt không bao giờ cho ta thấy rõ được bộ mặt thực của đời sống xã - hội trong một hay nhiều giai-đoạn lịch-sử đã qua.

Một khi đã nhìn những hiện tượng của đời sống xã hội bao hàm ở trong lịch sử, không những ông Thiệp đã biên chép những biên cô đột-nhiên phát-sinh mà còn tường thuật cả những biên thiên diễn-cách về trạng - thái, không những đã chú ý đến những sự-kiện phi-thường mà còn lưu-tâm cả đến những đời - tượng thông-thường. Đã biết biên - chép và cắt nghĩa rõ những sự - kiện lịch-sử, ông Thiệp lại biết dùng tâm-tư và học-lực mà nghiên-cứu theo những cách tỉ - lệ, và ý - giải nữa.

Chính cũng nhờ sự dụng-công ấy, ông Thiệp đã cho ta biết ít nhiều sự - tình thực - tại xảy ra và biên đi trong xã - hội Việt - Nam, từ xưa tới nay như thế nào, văn-minh Trung-quốc ảnh - hưởng qua xã - hội Việt-Nam và người nước ta phân-động lại như thế nào, tư-bản chủ-nghĩa của Âu-châu thâm-nhập xã-hội Việt-Nam và phân hóa các tầng lớp dân - chúng như thế nào, cuộc sinh - hoạt của người Việt-Nam ta qua các thời-đại thú-lạp, d - mục, nông-nghiệp, công-thương như thế nào và triển-vọng của nhà học-giả khi nghiên-cứu xã-hội Việt-Nam trước cuộc phát - triển biến - chứng của lịch - sử phải như thế nào..... Sản ít nhiều kinh - nghiệm, ông Thiệp lại cho ta biết qua cả về những sắc-thái của các nền chính-trị khác nhau (thất - ý, chuyên-chê, lập-hiền, đại-nghị, quân-chúng).

Ở xã - hội Việt - Nam, ông Thiệp chỉ lấy đời sống của dân-tộc Việt-Nam qua các thời-đại

làm đối-ứng cho cuộc nghiên-cứu nên chỉ những sinh-thành, phát - triển, biên - thiên của nhân-sự đều được ông xét kỹ cả và đều được ông dùng để cắt nghĩa cái nhân - quả cùng những tương - quan của cái nhân - quả ấy trong lịch - sử Việt-Nam.

Tôi thành - thure công - nhận rằng những đoạn mà ông Thiệp luận về trí-thức-hệ của nho-sĩ Trung - quốc và Việt - Nam, luận về luật phát-triển hóa-hợp (loi du développement combiné) của tư bản Việt-Nam, luận về những đảng - cấp của xã-hội Việt - Nam, luận về dân-tộc-tính Việt-Nam khi sáp-hóa vào quốc-lê tính đều có giá-trị đặc-biệt cả. Chỉ đáng tiếc rằng những đoạn luận về mẫu - hệ, về phụ - nữ còn phải minh-thuyết nữa. Nếu có dịp, tôi sẽ thương-xác với ông Thiệp về những vấn-đề này.

Dù sao Xã - hội Việt - Nam cũng vẫn là cuốn sách xứng-đáng một địa-vị ở nền văn-hóa mới và ông Lương đức Thiệp cũng vẫn hứa cho ta một học-giả duy vật có tương lai.

MỘNG SƠN

TỦ SÁCH "NGAY MỚI"

Đại-Học Thư-Xã trình bày

Đã phát hành : **Văn-chương và Xã-hội**

Nghiên cứu của LƯƠNG-ĐỨC-THIỆP

- Nghiên - cứu về nguồn gốc văn-học và nghệ-thuật - hình cách
đăng cấp trong văn-học - nhip phát-triển trong văn-học Việt-
Nam - Xu hướng xã hội Việt-Nam hiện tại. GIÁ 2\$50.

Đang in : **Khổng-Giáo với ông Đào-duy-Anh**

Nghiên cứu của NGUYỄN-UYÊN-DIỆM

VIỆT VÀ SỐNG của NGUYỄN XUÂN HUY

Còn một ít : **Mẹ Tôi** Gia-đình tiểu-thuyết

của NGUYỄN KHẮC MÃN Giá 3p80

Văn-học và Triết-luận của bà MỘNG SƠN Giá 2p50

ĐẠI - HỌC - THƯ - XÃ

Giám đốc : LÊ MỘNG CẦU - 181, Henri d'Orléans, Hanoi

nào. Trường bỗng rằng mình chẳng vừa nghĩ, rồi đây, chẳng bao lâu 40 đứa trẻ này lớn lên, làng này lại thêm được 40 gia đình bác xã Ích nữa. Và như thế, năm tháng, cái vết thương cứ lan rộng mãi ra cho tới khi không còn phương pháp gì cứu vãn nổi nữa.

Lúc này tiếng Lan đêm nào lại vắng đây, « chúng qui chỉ tại họ thiêu học » như một lời cảnh cáo và buộc tội chàng. Rồi Trường đau đớn nghĩ tiếp : mà quá vậy cái đời sông mê tén, ngu dại nào có phải hoàn toàn lỗi ở chị xã Ích và những người nhà quê xung quanh đâu mà chính là do bởi một số người trí thức trong nước đã không chịu nhiệt thành gom sức để nâng đỡ cứu vớt họ, Và cứ theo vết tư tưởng đó, chàng nghĩ tiếp : Dạy cho đám trẻ này biết sông một cuộc đời đáng sông, làm cho chúng nhận rõ thấy nỗi khổ cực, tiêu điều, gây cho chúng cái lòng muốn thoát ly để hăng hái phá những mê tén, những hủ tục, những căn nhà tối tăm cha truyền con nối mà vượt tới một cuộc đời khoáng đạt đó là bổn phận của chàng. Trong một giây Trường vội nhận thấy rằng

ANH SÁNG...

(TIẾP THEO TRANG 7)

Lan không phải là Ánh Sáng của đời mình mà chính mình mới là Ánh Sáng, một thứ ánh sáng không có không được, của đám học trò tội nghiệp đáng thương.

Tới sau được một người biết đọc, biết viết, đó chính là mang một tia hào quang chói lọi vào cái kiếp sông ngán đời khổ cực của đám dân nghèo này vậy.

Trường thở giải hồi hận : thì sao mãi đến lúc này, trước một đứa trẻ bị phạt một cách vô lý, chàng mới nhận thấy rõ cái nguyên nhân chính của sự chửa nản thương nhật và cái Lê Sông mãnh liệt của đời chàng ở những ngày sắp tới — Thôi đi về chỗ !

Trường tươi cười bảo thằng Căn và lũ trẻ đương bị quỳ ở xó nhà. Đám học trò thấy chàng tươi cười vui vẻ cũng tươi cười vui vẻ theo. Cả lớp đến như quên hẳn cái giờ ghé góm vừa qua. Cho đến khi lớp học tan giờ buổi chiều Trường quên hẳn cái áo nâu cẩu mớ hôi của thằng Căn

chàng gọi nó lại gần, âu yếm xoa đầu nó và bảo với cả lớp :

— Từ mai chịu khó chăm học, rồi đến chủ nhật thấy sẽ dẫn đi chơi núi !

Lần đầu tiên thấy thấy giáo vui tính, đám học trò nhỏ reo lên, chúng đồng thanh :

— Vâng chúng con sẽ hết sức chăm học !...

Đến lượt Trường lấy cái vui của chúng, chàng tươi cười nói tiếp :

— Ừ phải chịu khó chăm học, từ nay thấy sẽ không đánh các anh nữa nghe không ?

Vừa nói chàng vừa cảm ch êc roi mây vút qua cửa sổ. Cả lớp lại vỗ tay reo mừng rồi kéo nhau ra về. Trường một mình đứng lại ở cửa đình cho mãi đến khi những đứa nhỏ sung sướng tan dần rong các xóm, chàng mới quay vào vào lấy tập vở rồi thoáng thả ra về..

Sáng hôm sau, trên con đường làng nhỏ hẹp, lấy lợi vì trận mưa rào đêm qua, có một chàng thanh niên, quên hẳn nguồn Ánh Sáng rực rỡ của lòng mình, sung sướng trở lại cùng đám học trò nghèo khổ rách rưới cũ.

Phát diệm hè 44.
NGUYỄN-DUY-DIỄN

Cùng đọc giả

Vì một lẽ lẽ riêng chuyện dài « Nước trong Nguồn » từ kỳ sau mới đăng tiếp được. Mong các độc giả lượng thứ.

T.B.D.B.

SẮP CÓ BÁN

GIÁ 2 \$ 50

TÌNH THƠ

Một tập thơ mới của B. D. AI-MỸ và
TRINH-TIÊN (tức Tố-lên)

Những nét tình đẹp đã ở
trong những lời Thơ mới mẻ

In toàn giấy tốt — Bìa hai màu — Có hai bản
khắc gỗ của ODA'S — Sách in có hạn.

Vì nào muốn mua xin viết thư về nhà xuất-bán :

BƯU-ĐÁO — 8, phố Courbet — QUI-NHƠN

TRA LỜI ĐẸP

Cô LÊ Hanoi.— 7) Phải cần các hiệu thuốc tây. Đơn thuốc đó đã đăng trên báo nhiều lần. 2) Đã nhiều bạn gái đăng và có kết quả.

Cô BÍCH - LIÊN Lâm Nam.— 1) Rửa mặt và tay bằng Eau oxygénée có pha nước lã. Nên mua thứ à 20 volumes mới tốt. 2) Cuốn sách đó đã hết rồi.

Cô CU Sơn-tây.— 1) Mới 21 tuổi còn cao được. Nên tập bơi và bơi thuyền (périssoire). Nếu có thể được nên ở chỗ nào gần biển và tắm bờ bằng các chất có nhiều calcaire. 2) Cứ nên dùng pommade Trikogène chứ theo lời của các mỹ-viện rất hại mắt. 3) Chữa làm veston cũng được. Những thứ trước không nhận được. Hạn báo đến 2-9-44. 4) Cõi câu trả lời có Kính Saigon,

Cô PHƯƠNG Nam-dịnh.— 1) Désincrustation là một phương pháp hấp da mặt của các mỹ viện chủ ý là thông sạch các lỗ chân lông. Họ làm bằng điện song mình làm bằng sức hơi nước cũng được. Bà có thấy khi người mình cảm hay sốt sùng là ra sao không? Ai cũng cứ xông da mặt bằng cách ấy, lâu chừng

10 phút sau rửa bằng nước lạnh hoặc không rửa thì bôi qua lotion astringente. Mình làm désincrustation như thế chỉ tốn chừng đồng bạc (kể cả lotion astringente) chứ đến mỹ viện họ sẽ bắt mình trả 30\$. 2) Đã gửi crème Tsar.

Cô CÚC Vinh.— 1) Với nét mặt ấy kẻ lông mày thẳng, phấn đánh rất lọt ở mắt đậm ở cằm, dùng phấn ocre n° 3. Phấn hồng dùng màu lilas, son rose n° 2 đánh rất đậm ở khắp môi dưới, ở vành môi đậm hơn ở trong môi. Môi trên bôi đậm ở giữa, lọt ở chung quanh. 2) Không ưa crème thì dùng lait d'amande thay crème cũng tốt. Vui lòng mua dùm cô.

Cô SINH Phan-thiết.— 1) Không có thứ thuốc nào thế cả, song có thứ thuốc này cân ở hiệu thuốc tây nhưng phải có giấy của Docteur.

Chaux vive en poudre 10gr
Amidon 20gr
Sulfure d'arsenic 2gr
đem về nhào với nước thành ra một cái pate đắp vào chỗ mình muốn vậy. Nên cẩn thận vì độc lắm. 2) Crème Tsar 15\$, lait d'amande 10\$, mỗi thứ thêm 2\$ cước phí.

Cô HUÔNG Phan-thiết 1) Cõi câu trả lời câu hỏi n° 2 của cô Sinh. Giá báo 15\$ một năm.

Cô KÍNH Saigon.— 1) Mổ tối nên ngâm tay vào nước có pha chút phenol (ahung) ngâm song lau khô tay dùng Crème d'amande xoa từ trong ra ngoài, từ đầu ngón tay trở vào. 2) Thoa phấn rất đậm ở hai bên mũi, phấn hồng thoa ở dưới gò má siên về phía mũi, như thế người ta có cái cảm tưởng mặt trái soan và mũi nhỏ. Đã gửi lait d'amande và thuốc đánh móng tay.

Bạn Gái nghèo.— 1) Không có đưa chuối thì dùng eau de fleur d'oranger mua ở hiệu thuốc tây, rẻ chứ không đắt đâu. 2) Dùng Crème Tsar thoa vào cổ. 3) Tập barre fixe.

Cô THỊNH Saigon.— 1) Về chân tay nên dùng Crème d'amande thì sẽ mịn giá 3\$00. 2) Vui lòng mua dùm cô thuốc xoa ngực, Crème Tsar de nuit và pommade Trikogène, gửi 35\$ cả cước. Lúc gửi vô sẽ chỉ cách dùng. 3) Dùng bột hoàng thính. 4) Cõi mục Gia chánh các kỳ trước. 5) Báo Đàn-bà cũ hết cả rồi.

**YÊU DÂN NHƯNG
KHÔNG NÍNH DÂN**

SẮP XUẤT BẢN:

CỎ DẠI

TẬP VĂN ĐẶC ĐẶC NHẤT CỦA Tô-Hoài

Còn một số ít

Trên đường Nghệ-thuật Văn-học bình-luận của Vũ ngọc Phan

In lần thứ hai, sửa lại rất kỹ và có thêm nhiều đoạn — Giá 3\$00

Con đường mới của thanh-niên CỦA VŨ-NGOC-PHAN (HẾT)

NHÀ XUẤT-BÁN HÀ-NỘI — VŨ-GIA-TRANG Thái-Hà Ấp, HÀ-NỘI

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Bà Trường-Lộc (tông) cô Vaa - Khánh (thanh-hóa) cô Bích-Liên (Lục-nam) cô Trâm-thị-Nuôi (bên tre) cô Ai - Cúc (Chợ lớn) cô Bích-Thủy (Faifoo) ông Minh-Đức (thái-bình) ông Nguyễn-văn-Nhiều (Cần - thơ) bà Võ-khắc-Ninh (Quảng-trị) ông Hương-Giang (Huê) ông Hội-ký (nam-dịnh) cô Hòa-Hiệp (Huê) cô Thục-Lan (Hà-tĩnh) ông Hoàng-văn-Huê (Vientiane) bà Nguyễn - văn - Lê (Mỹ-thơ) S.E. Thái - văn - Chánh (Vinh - Diên) ông Lê-thành-Tuân (Huê) bà Hàng - Cơ (Trà - vinh) bà Nguyễn - văn - Đền (trà an) Photo Đông-Quang (câmâu) bà Trần-đức-Nam (Vạn - yên) ông Trần-cao-Tiêu (thanh-hóa) cô Hương (Quảng - Ngãi) bà Sử-văn-Tân (Pnom Penh) ông Lâm-quang-Đạo (Long-Mỹ) cô Ngọc-Trân (Nha - Trang) cô Thịnh (Thủ đầu một) cô Trương-thị-Huyền (Huê) bà Huỳnh - thủy - Lê (Sadee) cô Quảng (Phủ-Quý) cô Thất-tô-Lu (Tuy-Hòa) cô Cao-Ngọc-Hương (Bai-xâu)

Cô Đ.T.N. (watchay). — Cô như vậy cũng không gầy lắm. Tại sao cô lại muốn uống thuốc ấy. Tốt hơn đi coi bác sỹ rồi hãy uống thuốc.

Cô SƠ (Tam-ký). — Không nhận được.

Cô THẢO (Cà - mâu). — Ở Hanoi muốn mua chỉ phải có hơn của chánh phủ. Rất tiếc không giúp được cô.

Cô BẠN (Vạn-yên). — Khuyên cô đi ngay bác-sỹ chiều điện. Bệnh ko không cứ đi truyền, có khi tại mình, hoặc bị lây mà có. Cuốn L.B.G. hết rồi.

THƯ-TIN

Ông ĐAM Quảng-nam). — Không đăng được.

Ông HOÀI (Ninh-hòa). — Đó là một bệnh ngoài da phải do bác sỹ chuyên môn chữa mới khỏi 2) đến tuổi ấy thì hết cao 3) Hai vợ chồng cùng cao đều coi cũng đẹp chứ sao.

Cô LÊ-HỒNG (Đông-hới). — Thứ thuốc cô hỏi hết, khi nào có sẽ gửi.

Cô BÍCH-THỦY (Faifoo). — Hạn báo cũ hết từ 18-8-44 chớ không phải từ 8-8-44 như thư cô vừa viết.

Bà VÕ-KHẮC-NINH (Quảng-trị). — Cuốn Lâm Bệp Giới hết.

Cô AI-CÚC (Chợ - lớn). — Cuốn sách cô hỏi hết.

Cô Dzure (Nam-dịnh). — Man-đã nhận được, cuốn sách đó cô hỏi hết. Đã gửi số 236.

Bà HÀNG - CỎ (Trà-vinh). — Hạn báo đến 18-11-44 hết.

Cô THÌNH (Sadee). — 2 thư ấy cũng là một.

Cô NGUYỄN - THỊ - QUẢNG (Phủ-Quý). — Cuốn sách cô hỏi hết rồi.

Các ông : VŨ-ĐÌNH-HẰNG (Đông - mô) LƯU - QUANG - THUẬN (Viết-tri) TRI-GIANG (Tứ-ky). — Rất tiếc không thể đăng được.

Ông VIỄN-CHI (Thái-bình) Rất cảm ơn ông, song những loại thơ đó không hợp với tôn chỉ Đ. B.

Cô BICH THU (Đông hới) không có gì lạ. Miễn đăng.

Các bạn TÔN-DU-LAN (Huê) Rất tiếc.

Ô. HÀ KHANG (Ninh Bình) Hai bài trước không đăng được.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn :

1) « NGHỀ THẦY » của Hoàng-Đạo-Thúy giá 3\$00 do nhà sách Thời Đại gửi tặng vậy xin cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

THANH-NIÊN HỢP NHẤT
CHƯ KHÔNG ĐỘC NHẤT

ĐÃ CÓ BÁN

HOA-MỘNG của TƯỜNG-VÂN

1) THƠ LÀM - Có nhiều bài đặc sắc, thi ca, từ khúc có đủ.
2) THƠ DỊCH. - Có mấy bài Đường thi, viết bằng bút lông rất tốt.

3) THƠ DỊCH PHÁP VĂN. — Lựa những bài danh tiếng của Lamartine, Victor Hugo, S. Prud'homme, Beaudelaire, Verlaine, Remyer, Materlinck, Comtèsse de Noailles...

Ông Nguyễn-triệu-Luật riêng chú ý đến phần này đã khen dịch giả (Tạp-Dân số 13 - 1939) có tài việt-hóa văn-chương Pháp như bà Nguyễn thị-Điễm (dịch Chinh-phụ) có tài Việt-hóa văn-chương Tàu. Ai muốn xem bài này xin gửi 0\$10 tem cho KIOSQUE THANH - TAO VINH.

Hỏi « Hoa - Mộng » ở các hiệu sách lớn.

TI LỘC GIA - TRUYỀN TUYỆT HAY ::

PHÒNG - TÍCH THUỐC - LY **CON CHIM** 0p.50
 THUỐC - PO. **CON CHIM** 0.40
 CHINH - KHI **CON CHIM** 0.40

DAU CHÔI HOA - KỶ GIÀ 1 p.20

ĐẠI - LÝ TÔNG PHÁT HÀNH:
 NAM-TÂN 109, Bernal Hanoi.
 AN-HÀ 13 Rue du Cuivre Hanoi.

GIÚP CÔNG QUÝ !

Ý chỉ gì bằng bỏ ra mỗi tháng
 một đồng mua tấm vé ;

Sô Đông-Pháp

mà còn hy vọng sẽ có :

Nhà lầu, ô-tô, tha hồ sung sướng
 mỗi tháng nở một kỳ

THANH-HƯƠNG

Hiệu bánh ngon và khéo nhất

— HANOI —

Bủ các thứ bánh mứt lici ta.

NHẬN LÀM : BÁNH ĐAM CƯỚI

43, PHUC-KIEN O VÀ CÁC THỨ O

HANOI LÁNH SÈU, TẾT.

CÂN ĐỀ Ý HAI ĐIỀU :

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-HẢI-LONG (cố tử ông đốc học Hào) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho cầm. Có 2 thứ
 Có hai thứ: 8p.00 và 10p.00 — hàng đặc biệt 12p.00

2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của nước Cối Sấm Cao-Ly (còn sấm Cao-Ly chung lấy nước để Đại tài bổ dưỡng người già yếu. Thanh niên nam nữ gây cảm, bực nhọc. Vv

Ve lớn: 8p.00 nhỏ 6p.00 — hàng đặc biệt 10p.00

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG :

TRỊNH-VĂN-HÀO

19, Rue de Vassoigne, Tândinh—Saigon

Muốn được sinh tươi,
 các bạn hãy dùng thử :

7 MÀU SẮP MÔI
Pimprenelle

Do nhà Kỹ-sự hóa-học JEAN LEYER chế-tạo

Bán theo giá quảng-cáo

6P.90 MỘT ÔNG.

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN :

72, WIELÉ HANOI 72.

1AMDA & Cie

(CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ CÁC TỈNH)

RA ĐỜI TỪ NĂM 1921, THUỐC BỔ

CỦ'U - LONG - HOÀN

VÔ - ĐÌNH - DẦN

ĐẠI TUNG LAM DANH-DỰ CHƠ-NGHỀ LAM THUỐC VIỆT-NAM

KHẮP XỨ ĐÔNG-PHÁP CÁC CỬA HÀNG AN-NAM VÀ KHÁCH ĐỀU CÓ BÁN LẺ

Hộp 2 hoàn : 1p.95 Hộp 4 hoàn : 3p.70 Hộp 10 hoàn : 9p.00 Giá đã kiểm soát

TÔNG PHÁT HÀNH Bắc-Kỳ, Ai-Lao và phía bắc Trung-Kỳ

ÉTABLISSEMENT VAN-HOÀ N. 18 Rue des (antonnais—HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939
 Imprimerie Le-Cuong, tirage 2/00 exemplaires La gérante LUU-THI-YEN dite THUY-AN